

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΒΕΛΤΙΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΔΗΜΗΤΡΙΑΚΩΝ ΚΑΡΠΩΝ.

Άνευ ἀμφιβολίας πολλοὶ τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν θὰ κινήσωσιν, ἀποροῦντες, τὰς κεφαλάς των καὶ ἔτεροι, δοὺς μάλιστα τυχὸν εἰνες ἀνθρώποι πρακτικοὶ καὶ ἀσχολοῦνται περὶ τὴν ἀγρονομίαν δὲ ἀποκαλέσωσιν ἡμᾶς σχολαστικούς, ἐρωτῶντας αὐτοὺς ἃν ποτε ἐπεχείρησαν καὶ προεπάθησαν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων καὶ ὅπ' αὐτῶν καλλιεργουμένων εἰδῶν τῶν σπαρτῶν νὰ παραγάγωσι νέα καὶ τελείωτα. Ἡ Ἑλληνικὴ γεωργία, διατελοῦσα μέχρις ἐσχάτων ἐν τοῖς σπαργάνοις αὐτῆς καὶ ἐντελῶς παρημελημένη, μόλις χθὲς ἥρχισε νὰ δίδῃ σημεῖα ζωῆς καὶ τοῦτο χάρης εἰς τοὺς φιλοτιμοτάτους καὶ λίαν ἀξιεπαίνους μόχθους ὀλιγίστων τινῶν ἀνδρῶν, ὅσον λεληθότως, ἄλλο τόσον λυσιτελῶς καὶ ἀκαταπονήτως ὑπὲρ τῆς εὔπραγίας τῆς Ἑλληνικῆς γῆς ἐργαζομένων. Πρὸς τὸ παρὸν οἱ ὀλίγοι ἡμῶν ἀγρονόμοι τὸ πολὺ ἀγωνίζονται ν' ἀπομιμηθῶσι τοὺς Εὐρωπαίους εἰς τὴν διὰ καταλλήλου τιμασεύσεως ἐξευγένισιν τῶν διαφόρων γενεῶν τῶν ἱππων, κυνῶν καὶ τῶν ἄλλων κτηνῶν, ἢ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, παραμελοῦσι καὶ τοῦτο, ἀρκούμενοι εἰς τῶν ὀπωροφόρων μόνον δένδρων τὴν βελτίωσιν καὶ τὴν ἐξευγένισιν εἰδῶν τινῶν ἀνθέων, ἄλλ' ὅτι ὅμως δύνανται τὸ αὐτὸν νὰ πράξωσι καὶ εἰς τοὺς δημητριακούς καρπούς, οὓς καθ' ἡμέραν καλλιεργοῦσι καὶ ὀΐτινες ἀποτελοῦσι τὴν βάσιν τῆς τροφῆς τοῦ ἀνθρώπου, περὶ τούτου ἵσως ποτὲ οὐδὲ καὖ ἐσκέψησαν τὸ παραμικρόν. Καὶ ὅμως ἐξευγενισμὸς τῶν φυτῶν εἰνες γεγονὸς ἀπὸ πολλοῦ χρόνου γνωστόν, εἰς πᾶν δὲ θερμοκήπιον δυνάμεθα γὰ τὸ διαμενεῖ τὸ πειστικάταν μαρτύριον περὶ τῆς ἐπικαταστάσεως καὶ ὑπαρχόντων ἥδη φυτικῶν γενῶν παραγωγῆς νέων, καταγοητεύοντων ἡμᾶς καὶ διὰ τῆς ποικιλωτέρας λαμπρότητος τῶν χρωμάτων των καὶ διὰ τῆς παραδόξου μορφώσεως τῶν φύλων καὶ ἀνθέων των.

Μελετῶντες ἐν γένει τὴν ἴστορίαν τῶν δημητριακῶν, πειθόμενα ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἐπηλήθευσεν ἡ παλαιὰ παροιμία περὶ τῆς ἀχριστίας τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ γνωρίζομεν ἄρα γε ἀκριβῶς τίνα καταγωγὴν ἔχουσιν οἱ τέσσαρες κυριώτεροι τροφεῖς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἡ σήκαλις καὶ ὁ σῖτος, καὶ ἡ βρόμη, καὶ ὁ κριθή; Περὶ τούτου μόποθεσεις μόνον ἔχομεν, οὐδὲν δὲ γινώσκομεν θετικόν, καὶ ἀν ἐρωτήσωμεν τὸν

κάτοικον τῶν σημερινῶν μεγαλοπόλεων μᾶς περὶ τῆς ἐξωτερικῆς ὁψεως τῶν καρπῶν τοῦ ἄρτου, διὸ καθ' ἡμέραν τρώγει, πολὺ ἀμφιβάλλομεν ἀν δύνημῃ νὰ μᾶς δώσῃ μίαν οἰανδήποτε, ἔστω καὶ σφαλεράν, ἀπόκρισιν.

Τοὺς ἀστοὺς λοιπὸν ἐκείνους, οἱ διοῖοι ἵσως μόνον ἐκ τῆς σχολῆς καὶ ἐξ ἀκοῆς γνωρίζουσι τὸν τρόπον τῆς καλλιεργείας τῶν σιτηρῶν, μέχρι δὲ τῆς σήμερον ἐλλησμόνησαν ἐντελῶς ὅσα κατὰ τὴν παδικὴν ἡλικίαν των ἔμαθον, παρακαλοῦμεν νὰ παρατηρήσωσι τὴν σήμερον ἐνταῦθα παρατιθεμένην εἰκόνα. Τὰ καθ' ἔκαστα μόρια τῶν διαφόρων εἰδῶν τοῦ σίτου τόσον ἀκριβῶς εἰνες ἐν αὐτῇ ἐξωγραφημένα, ὡςτε πειριττὴ ἀποβάνει πᾶσα λεπτομερεστέρα διὰ τῆς γραφίδος περιγραφής. Μόνον περὶ τῶν ἐσωτερικῶν μερῶν τοῦ ἀνθρού τῶν ἐνταῦθα ἀναφερομένων δημητριακῶν θέλομεν νὰ εἰπωμεν βραχέα τινά. Οἱ τρεῖς στήμονες καὶ ὁ κυρίως καρπὸς περικλείονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ διπλῶν βαλβίδων ἡ γενείων, τῶν γενείων τοῦ κάλυκος καὶ τοῦ βλαστοῦ. Αἱ βαλβίδες αὐταὶ ἀνοίγονται μόνον ὅταν ὁ καρπὸς ἦνε καλὸς καὶ μετὰ τὴν γονιμοποίησιν ἀναφαίνονται ἐπὶ τοῦ στάχυος οἱ χλωροκίτρινοι στήμονες. Κατὰ παλαιὸν έθος συνειδίζομεν καὶ ἡμεῖς τὴν κατάστασιν ταῦτην νὰ θεωρῶμεν ὡς τὴν ἀκμὴν τῶν δημητριακῶν καρπῶν, ἀν καὶ οὗτοι δύνανται ν' ἀνοιγῆσι προηγουμένως αἱ βαλβίδες.

'Αλλ' ἀς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ κύριον ἡμῶν θέμα καὶ ἐξετάσωμεν τὰ κατὰ τὸν ἡμέτερον αἰώνα γενόμενα πειράματα πρὸς ἐξευγενισμὸν τῶν δημητριακῶν καρπῶν. Νέα εἰδὴ τοιούτων δύνανται νὰ παραχθῶσι κατὰ δύο μόνον τρόπους, ἡ ἐξ αὐτομάτου, ὑπὸ τῆς φύσεως, ἐν ἀγροῖς καλλιεργουμένοις, ἡ διὰ συμμέζεως καὶ καταλλήλου συγδυασμοῦ διαφόρων εἰδῶν.

'Ο πρὸ τινῶν ἐτῶν ἀποδημῶν ἐπιφανῆς γεωπόνος τῆς Σκωτίας Πατρίκιος Chirreff μετεχειρίσθη ἐν τοῖς πειράμασι του τὸν πρῶτον τρόπον. "Οτε τὸ ἔαρ τοῦ 1819 διήρχετο σιτοφόρον τινὰ ἀγρόν, παρετήρησεν ἀναβλαστάνον χλωρόν τι φυτόν, πολλὰ παθὸν ἔνεκα τοῦ δριμέος χειμῶνος. 'Ο Chirreff ἤθελησεν ἀμέσως διὰ κόπρου γὰ ἐνισχύσῃ τὴν βλά-

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙ ΤΡΟΦΕΙΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

1. Λιστίχος κριθῆ. α μικρὸς στάχυς, παρ' αὐτὸν δὲ τεμάχιον ἀθέρος. β, γ κόκκος — 2. κοινὸς σῖτος. δ, ε ἀπομεμονωμένον μόριον τοῦ στάχυος, ἐπὶ τὸν δευτέρον τὰ 1, 2, 3, 4, 5 σημαίνοντο τοὺς καρπούς. Η κόκκῳ σίτου. — 3. κοινὴ σήκαλις. 1, ή κόκκοι αὐτῆς. — κουνὴ θυσανωτὴ βρόμου. 1, κόκκοι αὐτῆς.

στησίν τού, καὶ τὸ φυτὸν ἐκεῖνο ἀπέφερεν ἐπὶ τέλους συγκομιδὴν 63 σταχύων μετὰ 2473 πυρήνων, σπαρέντων πάλιν τὸ ἀμέσως προειχές φυμόπωρον. Οἱ πυρὴν τοῦ σίτου τούτου ἔδεικνυεν ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς ἄλλας γνωστὰς παραλλαγὰς ἰδιαιτέρας ἰδιότητας καὶ μετὰ τέσσαρα ἔτη δ' Chirreff τὸν εἰςήγαγε καὶ εἰς τὸ ἐμπόριον ὑπὸ τὸ σόνομα „Mungeswells wheat“. Οἱ σίτοις οὗτος μέχρι τῆς σήμερον καλλιεργεῖται

μιᾶς τῶν διαφόρων σίτων, αὐτὸς δὲ διάφορος πρώτος εἰςήγαγε καὶ τὰ κατάλληλα προφύλακτικὰ μέτρα, δι' ὧν καθίσταται δυνατὴ ἡ προμελετωμένη σύμμειξις. Ἀφ' οὗ ἐξέλεξε τὰ ἀνάλογα εἶδη, ἥρχισε τὸ πείραμα ἀποκόπτων τὴν κορυφὴν τοῦ κυρίου στάχεως, ἵτοι ἐκείνου δεῖτις ἔδει νὰ γονιμοποιηθῇ διὰ τῆς ἀχνῆς τῶν ἄλλων εἶδων.

Οἱ πρώτοι ἐκ τῆς συμμίξεως ταύτης παραγόμενοι κόκ-

Η ΘΕΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ (παρὰ Γερμανοῦς).

ἐν Ἀγγλίᾳ, ἀν καὶ πολλαχοῦ ἀπεδόμη αὐτῷ ἄλλο σόνομα. — Κατὰ τὸν τρόπον τούτον δὲ Chirreff ἀνεκάλυψε καὶ ἄλλα εἶδη καὶ ἀμαρτίας τὰ πορίσματα τῶν ἐργασιῶν του ἐγνώσθησαν πανταχοῦ, ἥρχισαν πολλαχόθεν τῆς Ἀγγλίας νὰ τῷ ἀποστέλλωσι διάφορα εἶδη στάχεων, ἔχοντων ἀσυνήθη δψιν καὶ χρησιμευσάντων κατόπιν εἰς παραγωγὴν νέων εἰδῶν σίτου, κριθῆς καὶ βρόμης.

Οἱ γεωπόνοις τῆς Σκωτίας δόμως δὲν ἤρκεσθη εἰς μόνα ταῦτα τὰ ἔργα τῆς φύσεως, ἀλλ' ἐν ἔτει 1856 ἤκολούθησε καὶ τὴν ἄλλην, τὴν μόνην ὅρμην, ὅδον, τὴν τῆς τεχνητῆς παραγωγῆς νέων εἰδῶν. Ἀλλως τε δὲ καὶ τότε δὲν ἦτο ἀγνωστὸν τὸ γεγονός, διτὶ ἦτο δυνατὴ ἡ πρὸς ἄλληλα σύμ-

κοι φαίνονται ἀδύνατοι καὶ μόνον μετὰ τὴν δευτέραν καὶ τρίτην γενεὰν δεικνύουσι τὰς διὰ τῆς συμμίξεως προσκηθείσας νέας των ἰδιότητας. Κατὰ τὸν πασίγνωστον φυσικὸν νόμον δύνανται νὰ συμμιχθῶσι μόνον τοῦ αὐτοῦ γένους παραλλαγαί, ἵτοι σίτος μετὰ σίτου, κριθὴ μετὰ κριθῆς κτλ.

Συγχρόνως πρὸς τὸν Chirreff καὶ ἕπερος γεωπόνος τῆς Ἀγγλίας, δὲ ἐν Brighton Hallet, ἐπεχείρησε νὰ βελτιώσῃ τὰς ἥδη μπαρχούσας παραλλαγάς, ὡς βάσιν δὲ τῶν ἐργασιῶν του εἶχε τοὺς ἐξῆς δρους, οἵτινες ἐλάχιστα ἐπολεμήθησαν μέχρι τῆς σήμερον. 1) Πᾶς ἀνεπτυγμένος σιτοφόρος βλαστος δεικνύει ἐνα στάχυν, ἔχοντα μεγαλειτέραν παρ'

ὅλους τοὺς λοιποὺς παραγωγικὴν δύναμιν (εἴνε δηλαδὴ καλ-

λίτερον καὶ τελειότερον ἀνεπτυγμένος). 2) ἔκαστος τοιοῦτος βλαστὸς περιέχει ἔνα κόκκον, παραγωγικότερον πάντων τῶν ἄλλων ἐν αὐτῷ κόκκων, καὶ 3) ὁ καλλιστος κόκκος βλαστοῦ τούς κεῖται ἐν τῷ καλλίστῳ στάχει. Ὁ γεωπόνος λοιπὸν οὗτος ἐντεῦθεν δρυμώμενος συνεπέρανεν, διὰ διὰ συνεχοῦς ἐκλογῆς τῶν καλλίστων κόκκων ἢ παραγωγικὴ δύναμις τῶν βλαστῶν κατ' ἀνάγκην θὰ ηὔξανε, πραγματικῶς δὲ διὰ τοῦ τρόπου τούτου κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ θαυμαστὰ ἀποτελέσματα. Ἐντὸς τεσσάρων ἑτῶν ἡδυνήθη ἐκ στάχεως, ἔχοντος $4\frac{3}{4}$ δακτύλων μῆκος καὶ 47 κόκκους, διὰ συνεχοῦς σπορᾶς τῶν καλλίστων κόκκων νὰ παραγάγῃ στάχυν, ἔχοντα $8\frac{3}{4}$ δακτύλων μῆκος καὶ 123 κόκκους.

Κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τὸ παράδειγμα τῶν ἀγρονόμων τούτων ἡκολούθησε καὶ ἔτερος ἀγγλος γεωπόνος, ὁ Delf, ὃς τις κατ' ἀρχὴν παρεδέχθη τὴν θεωρίαν καὶ τοὺς κανόνας τοῦ Hallet, συμβουλεύει δμως νὰ ἐκλέγωνται οὐχὶ οἱ μεγαλείτεροι, ἀλλ' οἱ βαρύτεροι κόκκοι πρὸς ἐπιμέζαν.

Αὐτὸς ἐφεύρεν ἐπίσης καὶ μίαν μηχανήν, δι᾽ οὓς εὐκόλως ἀποχωρίζονται οἱ βαρύτεροι κόκκοι ἀπὸ τῶν ἐλαφροτέρων.

Αἱ ἀγγλικαὶ αὐται καινοτομίαι ἥρχισαν ἐπὶ τέλους νὰ μεταδίδωνται καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἡπειρωτικῆς Εὐρώπης, μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων καὶ οἱ Γερμανοὶ καταγίνονται ἐπιμελῶς· νὰ βελτιώσωσι τὰ θωραγῆ εἰδὴ τῶν δημητριακῶν διὰ τῆς ἐπιμέζεως πρὸς τὰ ξένα καὶ μάλιστα πρὸς τὸ ἀγγλικά.

Ἡμεῖς ἵσως ἔχοντες ἐπὶ τῶν θεσσαλικῶν πεδίων τὸ καλλίτερον καὶ προεφορώτερον ἔδαφος πρὸς καλλιέργειαν τοῦ σίτου, διπλῶς θὰ ἡμεδα κατακριτέοι, ἀν δχι μόνον δὲν φροντίσωμεν περὶ τῆς βελτιώσεως τῶν παραγομένων εἰδῶν, ἀλλὰ ἀμελήσωμεν καὶ αὐτὴν τὴν παραγωγὴν κατὰ ποσὸν ν' αὐξήσωμεν καὶ νὰ δεξιώμεν εἰς τοὺς ξένους, διὰ οὐχὶ μάτην ὑπέστημεν καὶ ὑφιστάμεθα τόσας θυσίας πρὸς ἀνάκτησιν γαιῶν, ἐξ ὧν θὰ προέρχεται εἰς τὸ μέλλον τὸ μέγιστον καὶ σπουδαιότερον μέρος τοῦ πλούτου τῆς ἡμετέρας πατρίδος.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

Οἱ Μικρὸς Ραφαὴλ ἔξυλογραφήθη ἐξ ἀπλοῦ φωτογραφίματος, τὸ δόπιον φιλόκαλος φωτογράφος τοῦ Βερολίνου παρεσκεύασε προστήσας πιθανῶς τὰ ἴδια τέκνα ὡς πρωτότυπον. Ἡ ἀσχολία τῶν μικρῶν εἶναι ἡ γνωστὴ ἐκείνη εἰς πάντας τοὺς μικροὺς ἀπλοποίησις τῆς ζωγραφίας δι᾽ ὀλίγων γραμμῶν ἐπὶ τοῦ τυχόντος τούχου διὰ τῆς τυχούσης κιμωλίας. Ἡ ἀδελφὴ εἶναι ὅλη προσοχῆ, ἡ δὲ ἐκτελεστικὴ ἐμπνευσίς τοῦ αὐτοσχεδιαστοῦ πρέπει νὰ εὐρίσκεται εἰς τὸ ἀκρότατον πλέον σημεῖον τῆς, ἀφοῦ πρόκειται περὶ τῆς ἐπεξεργασίας τῶν ὀρθαλμῶν τῆς εἰκόνος.

Οἱ μεγάλοι τῆς Ἰταλικῆς Ἀναγεννήσεως τῶν Τεχνῶν ζωγράφοι κατέστησαν διὰ τῶν ἀριστουργημάτων αὐτῶν λίαν ἐπικίνδυνον διὰ τοὺς συγχρόνους μας τὴν ἐκμετάλλευσιν ὑποθέσεων ἐκ τῆς Γραφῆς ἐλημμένων, διότι εἶναι τολμηρὸν βεβαίως νὰ ἐπιχειρήσῃ τις μετ' ἐκείνους τὴν καλλιτεχνικὴν παραγωγὴν τῶν αὐτῶν ἰστοριῶν, λίαν δ' ἐπισφαλῆς ὁ περιορισμὸς σφριγώσης νεαροῦ ζωγράφου δραστηριότητος εἰς παράστασιν δευτερεύοντων θεμάτων. Φαίνεται δμως ὅτι ἡ βαθεῖα μελέτη τοῦ πραγματικοῦ μέρους τῆς ἐλληνικῆς καὶ τῆς χριστιανικῆς ἀρχαιότητος παρέχει ἀπόμινη ὀλεξάντητον πλοῦτον εἰκονογραφίας, καὶ ἴδούν ὅτι ἐξ ἑνὸς ἐδαφίου (9.) τῆς Καθολικῆς Ἐπιστολῆς Ἰουδα τοῦ Ἀποστόλου ἔλαβεν ἀφορμὴν ὁ διάσημος ζωγράφος Πλόκχορστ νὰ δημιουργήσῃ ἐν τῶν ἔξοχωτέρων ἔργων τῆς ἐποχῆς μας. Ἐν αὐτῷ παρισταται δὲ ἀγῶν ἀγγελικοῦ τάγματος ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἀρχαγγέλου, ὡραίου δμως καὶ δχι ἀγρίου, πρὸς τὸν ἀπεκριθέστερον τῶν Διαβόλων, οἰκειοποιούμενον τὴν ψυχὴν καὶ διεκδικοῦντα τὴν απῆσιν τοῦ πτώματος τοῦ μεγαλοπρεπεστέρου γραφικοῦ ἡρωοῦ, τοῦ Μωϋσέως. Τὸ ἐπειεόδιον τοῦτο ἐπραγματεύθη ἡ ἀρχαιοτάτη ἐβραϊκὴ ποίησις, ἀλλ' οὐχὶ ἐξόχως, δὲ Ἀπόστολος δὲν εἶχε τόπον εἰς δύο λέξεις, ἐν αἷς παρενείρεται τὸ πρᾶγμα παροδικῶς, νὰ ἐκταθῇ εἰς ὑψηλοτέρων ὑμνολογίαν. Ἡ νεωτέρα τέχνη παρεῖδεν δλως τὸ μεγαλεῖον τοιούτου θέματος καὶ πρώτος ὁ δλύμπιος Γκαΐτε ἐξεδάφειν αὐτὸν γράψας μεγαλόσχημον φόρην, ἥτις καὶ ἐνέ-

πνευσε τον ἡμέτερον καλλιτέχνην. Ἡ εἰκὼν εὑρίσκεται ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Κολωνίας.

— Τὰ ὀραιότατα „Τραγούδια“ τοῦ Χάινε, τοῦ Γερμανοῦ ποιητοῦ, ἔξεδδοθησαν πολλάκις μετὰ λαμπρῶν εἰκόνων, καὶ διὰ δώδεκα μόνον στίχους του διάσημος Τοῦμαν ἀνέλαβε νὰ γράψῃ καὶ ἔγραψε τὸ „Στοιχειωμένο νησί“ διὰ νεωτάτην τῆς ποιητικῆς ταύτης συλλογῆς ἐκδοσιν. — Τί νὰ θαυμάσῃ τις ἐν τῇ τέχνῃ πρώτων; Τὸν ποιητήν, διὰ πριῶν μόνον στροφῶν καὶ δι᾽ ἀπλουστάτων πραγμάτων συαρπάζοντα τὴν καρδίαν μας, ἢ τὸν ζωγράφον, ἐρμηνεύοντα φυσικώτατα διηροιλόγησεν; — Ἰδού τί μόνον λέγει δι Χάινε:

„Θυμᾶσαι, ἀγάπη μου, ποῦ καθούμασταν εὔμορφα εἰς ἐλαφρή βαρκοῦσα πλάγη — πλάγη δὲ ἀγέρας δὲν φυσοῦσε, καὶ τρέχαμε ἐτακρυνόμενος.“

„Τὸ Στοιχειωμένο νησί, τὸ εὔμορφο νησί φαίνουνταν σκοτεινὸν μέσον τὴν λάμψι τοῦ φεγγαριοῦ· ἀπὸ ἐκεῖ ἀκούουνταν γλυκαῖς φωναῖς καὶ παράδερναν τὰ σύννεφα ἀνεβοκαταβαίνοντας.“

„Καὶ ἡ φωναῖς ἀκούουνταν γλυκύτερα καὶ τὰ σύννεφα δὲν ἐστέκουνταν ποτέ· κινήματα περνούσαμε τρεχάτοι καὶ χαδήκαμα μακρύ μέσον τὸ πέλαγος χωρὶς παρηγοριά.“

Οἱ γερμανοὶ στίχοι εἶναι δικτασύλλαβοι, γοργοί, ἐμμελεῖς καὶ ἀληθινοί. Τώρα, μετὰ τὴν δύσιν καὶ τοῦ Γεωργίου Παράσχου τίς ἀλλοὶ ἐκτὸς τοῦ ἀδελφοῦ του δύναται νὰ ἐξελληνίσῃ ἐμμέτρως τὸ ἀπλουστάτων αὐτὸν τραγούδι, χωρὶς νὰ κάσῃ τὴν ἐφήμερον ποιητικὴν δόξαν του;

— Τῷ 1883 ἐν τῇ καλλιτεχνικῇ ἐκθέσει τοῦ Ἀρβούργου ἐξετέθη καὶ τὸ λαμπρὸν ἀγαλμα τοῦ Bruno Krosz, ἢ Wallküre, δηλαδὴ μία τῶν παρθένων ἐκείνων, αἴτινες κατὰ τὴν γερμανικὴν μυθολογίαν ὀδήγουν τοὺς πολεμιστὰς εἰς τὸ πεδίον τοῦ Ἀρεως καὶ τοὺς πίπτοντας μετέφερον εἰς τὴν Βαλχάλλαν. Σήμερον παραθέτομεν τὴν εἰκόνα τοῦ ἀγάλματος τούτου, τοῦ δποίου δι καλλιτέχνης, μαθητὴς τῆς Μονάχω Σχολῆς τῶν Τεχνῶν, ζῆ ἐν Βερολίνῳ μέχρι τῆς σήμερον.